

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezusovomi.

Marijkin Ogratek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navkaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezusovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino l bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernsta v Lendavi.

DARI.

Na Dom Sv. Franciška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Franko Anton, Mostje v zahvalo presv. Srci Jezusovomi za ozdravljenje žene in hčerke 10, Marič Marija, Odranci iz Francije, 12, obresti v Črensovcih 27 68, obresti v Soboti 158 58, Heindler Anton, Kuzma, 4:50, Hajdinjak Verona, Filovci, prosji za ozdravljenje 20, obresti v Kmečkoj posojilnici v Soboti 27, Andrejek Ana, Martinje iz Francije, 1200, obresti v Hranilnici dravske banovine v Ljubljani 3003 74, Kelenc Marija iz Francije, 20 frankov = 28, Horvat Marija, Črensovci, 5, N. francoski farnik iz Morville les Vic 50 frankov = 65, Bertalanč Avgust, Francija, 10 Din. — Izdali smo v Din: Stroški čekovnega urada 52 69, stroški Hranilnice dravske banovine 62 65, za kamen Hanc Matjaši na D. Bistrico 17. — Oča sirot, povrni vsem obilno. — Obračuni za 1938. l. l. 1938. januara 1. smo meli gotovine 312 443 55 Din. Leta 1938. dec. 31. smo meli gotovine 352 610 85 Din. — Izdali smo 1938. l. 19349 76. Din. Čistoga je tak naraslo 1938. l. 30 817 54 Din. Leta 1939. 1. januara mam tak gotovine 343 261 09 Din. Brez vsega nabiranja se je dober Bog, ki je Oča sirot, poskrbo za svojo siromaško dečico i je geno srca smilena, da so se odprla za milodare, da se more prva hiža za siromake Slovenske Krajine zidati. S tem je dober Bog opomeno vse nas, da priskočimo na pomoč, ki s penezi, ki z delom. — Odbor.

Pred zidanjem prve hiše za sirote Slov. Krajine.

Gda je kat. Cerkev z velikov slovestnostjov obhajala 700 letnico smrti velikoga prijatelja siromakov, sv. Franciška, se je v Črensovcih odločila skupščina tretjega reda, štero vodi moja malenkost, da zida hišo za siromake v Slov. Krajini. Kajti dozda pri nas nišče ne mislo za dom siromakov, šteri so v največjoj zapuščenosti blodili po cestaj i vmirali, gda po štalaj, gda zmrazavali na polj, gda od nesnage razjedeni so se v čuni nosili od hiše do hiše i tak končali svoje življenje.

Da se na začeto delo smilenosti sprosi boži blagoslov i pomoč sv. Franciška, sem l. 1936. romao z g. Jeričom, zdajšnjim tórjanskim plebanom i dekanom v Rim na grob svetoga Franciška, na šterom sva tudi svetlo

LETO 35.

8. FEBRUARA 1939.

ŠTEV. 2

ZDRAVA MILOSTI PUNA, GOSPOD JE S TEBOV,
BLAGOSLOVLENA SI TI MED ŽENAMI. (Luk. I. 28.)

Devica Marija, dovoli, da te po pozdravi Najsvetejšega pozdravi tudi zbor angelov. Vse devetere vrste milijardnih angelov te zovejo za svojo Kralico. Zovejo te za Kralico i kak zapovednico te bogajo vsi angeli, vsi nadangeli, vsi kerubini, vsi sestafini, vsi troni, vse oblasti, vsi vladarje, vsi oblastniki i vse jakosti nebeske. Vsi ti tvoji ministri, ki v lepoti i moči presegajo vse lepote i zmožnosti sveta, se ti z nedopovedljivov poniznov vdanostjov ponujajo: Kralica povej nam, ka želeš, vse včnimo. Kralica angelov, o dovoli, da jaz sprejemem ponudbo angelov. Dovolj, da jaz povem, ka bi ti želela.

Lepo prosim, povej njim, naj 1. čuvajo vse duhovnike tvojega Jezusa, da sveto živijo i vmerjejo; 2. da je mladina obojega spola angelsko čista; 3. da se lübezen do bližnjega ne zanemarija, nego spopolnjava do nedogledne višine.

To troje zapovej vsem angelom devetih vrst. Oni bodo dragevole bogali tebe, svojo Kralico, i lice sveta spremenili: Duhovniki bodo svet i pod njihovim vodstvom postanejo verniki svet. Mladino bo čista i ž nje zraste krepki rod, ki bo brano pravice tvojega Jezusa i razširjao proti brezbožnikom njegovo kraljestvo. Lübezen do bližnjega bo na stežaj odpirala srca človeča do vsake nevole i s tem vničila največje hūdo denešnjega časa: komunizem.

Mamika, kak boš se ti veselila, gda se to zgodi. I da se zgodi, se ti ponudim v službo, Kralica angelov, i vse včnim, ka želeš od mene, o ne zavrzi moje ponudbe.

—SRČEN.

PREDGA PRI NOVOJ MEŠI

G. KEREK VILIJA, GOREČEGA SOTRUDNIKA NAŠIH KRŠČANSKIH NOVIN, L. 1938. JULIJA 10. PRI GRADI.*

Vu temnico se vržeš. Zaistino velim ti, ne prideš vō odtistec, dokeč ne plačaš zadnjega filera. (Mat. 5. 26.)

Dragi krščeniki!

V denešnjem evangeliumi Jezuš, večni Bog, naš mili Zveličiteo guči od dužnosti lübezni do bližnjega i od kaštige, če te dužnosti ne spunimo. Ne smemo se srditi na svojega bližnjega, ne smemo njemi cone davati, ne smemo na njega laži zmišlavati, če bi kaj velikoga na njega zmislili, kak da je norc, to je brezbožnež, smo vredni že peklenskoga ognja. Sv. Pismo najmre pravi, da „norc pravi v svojem srci, da ne Boga.“ Tista temnica pa, kama se vržemo za grehe proti bližnjemi včinjene, pomeni vse kaštige. To so kaštige na zemli, v očiščilišči i v večnom ognji. Z teh kaštig se ne moremo rešiti, pravi Jezuš, dokeč ne plačamo zadnjega filera duga. Te dug je naš včinjeni greh. Te se more zbrisati. Dokeč se ne zbríše, se temnica ne sprazni, v kaštigi ostanemo. Toga duga pa drugi kak dühovnik, ne more zbrisati.

Zato guči Jezuš prle kak našteva kaštige za grehe, včinjene proti bližnjemi, kak nam pravi isto 5. poglavje evangeliuma sv. Mataja, od dühovnikov, kakši morajo ti biti, kakše je njihovo pozvanje. Pravi: „*Vi ste sol zemle, če se sol pokvari, s kem se bo solila? Ne za drugo, kak da se vkraj vrže i jo ljudje pohodijo*“. (Mat. 5. 13.) Dühovnik je sol, zemla ste vi dūšice. Kak sol reši osoleno reč gnilobe, tak rešava dühovnik gnilobe greha svojo dūšo; kak sol vse požge, kama se nameče, da tam nikaj ne raste, tak dühovnik s svojim svetim zgledom i delom vničavle grešne navade naroda i krive navuke, ki so se med njim razširili; kak je sol prepotrebna začimba za največkšega siromaka, ki svojo siromaško župici ali kropni močnik je kje na klopi kre peči, tak je dühovnik potreben za tolažbo siromakov i zapūščenih. Dühovnik je namestnik Kristuša, najsvetejšega dühovnika s svetostjov, dühovnik je namestnik Jezuša, rešitelja dūš s svojov gorečnostjov za rešenje dūš; dühovnik je namestnik Jezuša, oče siromakov s svojov lübeznostjov do siromakov. To trojo čast dühovniško premislimo, dragi krščeniki i prosimo Jezuša, ki nas z oltara gleda, naj blagoslovi naše reči, ka mo mi dühovniki sveti dühovniki, ka te vi verniki sveti verniki i ka bomo oboji lübili kak Jezuš siromake.

Dühovnik je Jezuša, najsvetejšega dühovnika namestnik, zato mora sveto živeti. To je njegova prva i najvekša dužnost, prva i najvišiša čast, vekše svet nema i njemi nemore davati. Sv. Düh Bog pravi: „*Za Kristuša smo postavljeni, kak da Bog*

* Predgali so urednik Mar. Lista i na prošnjo predgō objavijo.

opomina po nas." (II. Kor. 5. 20.) Duhovnik je drugi Kristuš. Ar je pa Kristuš javno pred svojimi največjimi sovražniki jasno povedao: „Što zmed vas me pokara zavolo greha“, (Jan. 8—46.) zato tudi duhovnik stalno more kazati javno pred svetom jakost i svetost tembole, ar je Kristuš odločno povedao svojim prvim duhovnikom: „Ne ste me vi zvolili, jaz sem vas zvolio i vas postavio, da idete i sad obrodite i vaš sad ostane.“ (Jan. 15—16.) Svetost je te sad i to ne samo eden den ali dva, nego kak Jezus pravi, da te sad ostane. Stalen more biti, vsikdar more duhovnik v svetosti živeti, ka do verniki vidili svojega duhovnika v svetosti tudi te, gda pride zima skušnjav i nevol nanje,

Novomešnik: Kerec Vilmoš,
pod imenom Grački Vili bogati sotrudnik
naših „kršćanskih Novin.“

ka do vidili, da je duhovnik ostao drugi Kristuš. O ve tak lepo pravi Jezus nam duhovnikom: „Zgled sem vam dao, da kak sem jaz vam delao, delate tudi vi.“ (Jan. 13—15.) Zgled svetoga življenja nam je dao, takšega moremo tudi mi vam dati, včiti se moremo od njega sveto živeti.

Sveti Ivan Zlatovüstni piše, da je vido pri svetoj meši priti angele k oltari, ki so od začetka meše do te konca bosi i s sklonjenov glavov poslušali sveto mešo. Tak je pri vsakoj svetoj meši, ar se pri vsakoj daruje isti večni Bog, Jezus Kristuš za celi svet na nekrvav način, kak se je negda darüvao na križi, kda je svojo krv do zadnje kaplice pretočo za rešenje sveta. I toga najsvetejšega Jezusa pozove na na oltar duhovnik. I toga

najsvetejšega Boga drži v rokaj duhovnik. I toga najsvetejšega Zveličitelja v svojo dušo zapre duhovnik. Se vam zato čudno zdi, če je duhovnikova prva dužnost, da išče svetost svoje duše i jo den za dnevom povešava? Ne čudivajte se, nego molite, to je pa vaša dužnost verniki, prva i najsvetejša dužnost, štera izvira iz lübezni do Boga, koga nad vse morate lübiti. Ve poznate njegovo zapoved od lübezni, ki se glasi: „Lübi gospoda Boga svojega z celoga srca i z cele duše, z cele pameti i z vse moči svoje“. Nad vse morete lübiti Boga, a nemožete ga pa brez du-

hovnika, ar je Bog za podelitev te lübezni postavo jedino dühovnika, ki vam po svetih svestvah deli to lübezen i jo povekšava. Zato je vaša prva dužnost skrbeti, da ostane vaš dühovnik svetoga življenja. Skrbite pa tak za to, če molite za njega. Ne trbe nas dühovnikov hvaliti; ne trbe nas dühovnikov zvišavati; ne trbe nas dühovnikov grajati; ne trbe nas dühovnikov soditi; trbe pa za nas dühovnike dosta moliti. Da če mi dühovniki ne bomo sveti, mo lejko mogli vam svetost deliti? Jeli se pa more z tiste posode kaj točiti, v šteroj nikaj nega? Molite zato za dühovnike. I ne pozabite, ka gda za dühovnika molite, sebi največ spravite za večnost, ar dühovnik je Jezušov namestnik i vašo molitev Jezuš poplača, kak da bi jo za njega samoga opravili.

Pa dühovnik je namestnik Jezuš, rešitela i posvetitela vaših düš. Vaše düše on mora rešiti. Kak? Kakša je pot, da se vaše düše rešijo, da bodo vekomaj srečne i blažene? Jezuš je pravo: *„Jaz sem prišo, da bi življenje meli i bi je v obilnosti meli“*. (Jan. 10—10.)

Zato je prišo Jezuš na zemlo, da bi ve, dušice živele. Da bi ve dušice vsikdar popolnejše življenje mele. Pa Jezuš je vendar to živim povedao. Kak pa more živim gučati od življenja, ki so itak puni življenja? Mi mammo dvojno življenje. Življenje tela, štero oživla nemrtelna düša i življenje te nemrtelne düše, štero oživla milošča boža. Od življenja düše je Jezuš gučao. On je zato prišo na svet, naj bi vse düše mele življenje i je v obilnosti mele. To življenje düše je milošča posvečujoča, ali stan brez smrtnoga greha. Gde je samo eden smrten greh, tam je düša mrtva. I če što v tom grehi vmerje, na veke ostane mrtev, njegova düša de se na veke parila i žgala v večnom ognji. Naša düša more živeti, more biti vsikdar v milošči posvečujočoj, to je brez smrtnoga greha i to vsikdar v lepšem i bogatejšem življenji, kak drevo, štero vsikdar več i vsikdar lepši sad rodi. Zato, samo zato je prišo Jezuš na svet i samo zato je postavljen na zemli njegov namestnik, dühovnik, komi On pravi: *„Kak je mene poslao Oča, pošlem jaz vas.“* (Jan. 20—21). Oča je pa Jezuš poslao, naj mammo mi življenje i vsikdar obilnejše, svetejše življenje, zato je naloga tüdi dühovnikova, da dela i žive za düše, da majo te Jezušovo, to je bože življenje v sebi i to vsikdar popolnejše. Mrtva je rojenoga deteta düša. Dühovnik je okrsti i njegova düša postane živa, postane lepša od vse lepote sveta. Bog jo obine k sebi i njej lübeznivo pošepeče: moj sinek si, moja hčerkica si. Mrtva je düša zgüblene ovce, razsipnoga sina, grešne Magdalene. Dühovnik je tisti, ki najde gor to zgübleno ovco i njej da življenje, on obine razsipnoga sina i ga pripela nazaj v očino naroče po syetoj spovedi; dühovnik je tisti, ki odgovori jočečoj Magdaleni: Ne joči se, odpüščajo se ti grehi tvoji. Dühovnik oživla grešne, mrtve düše pri svetoj spovedi. Oživla je v trdoj zimi, v vročem leti, gladen i žejen, kelikokrat slabo oblečen v božnom zraki v spovednici, gda vüre i vüre dugo sedi i odpira nebesa den za dnevom spokornikom. V šolo hodi, da

ohrani vašoj deci največji kinč: nedužnost, ki je samo eden i če se zgubi, se nazaj dobiti več nikdar ne more, niti Bog je nemore dati nazaj, kajti za dušo ma samo edno nedužnost. V šolo hodi i pripravla vašo deco za spoved i sveto prečiščavanje, da bi njihova duša bila bogata za nebese; je pripravla na sveto firmo, da bi njihova duša bila močna i skušnjave premagala. Ide v sobo betežnikovo i z Jezusovov lúbeznostjov okrepi vmirajočega na zadnjo pot, da nebi prišla njegova duša v temo, nego v večno svetlost. Vse dela samo zato, da bi duše ve živele, da bi to življenje bilo popolno, Bogi vsikdar povolnejše. I če pred oltar stopita mladoženec i mladožena, da skleneta vernost do groba, duhovnik blagoslovi vajni zakon, da živeta bože življenje i to življenje prenašata na vajni odvetek, šteroga vama je Bog od vekomaj nameno dati. Celo njegovo

Gračka farna cerkev, posvečena Devici Mariji, Vnebovzetoj.

življenje je za vas, dušice, samo za vas, jedino za vas. Ne vodi ga drugi namen, samo te, naj nosite Boga v svojem srci dokeč živete i ste po smrti v njegovom kralestvi v nebi vekomaj srečne.

Lepo nam pravi Boža reč: „*Ka je vtepenoga, v nebese ne-
pride.* (Apoc. 21—27). Vi bi pa radi vsi prišli v nebese. Naj ste ne vtepeni, zamazani, naj ste ne mrtvi na dušaj, naj ste vsikdar živi, ne žive samo, nego še vmira duhovnik za vas. Ve tak lepo pravi sveti Duh Bog od duhovnikovoga življenja za duše ete reči: *Vsaki den vmiramo.* (I. Kor. 15—31).

Vsaki den troši duhovnik svoje moči, dokeč je ne potroši, samo za vaše rešenje, za vaše zveličanje. Gda ti stariš živeš i se mučiš za deco, da jo preživeš i na peroti pustiš; gda ti dete živeš za onemogle stariše, da njima povrneš trūd, z šterim sta te oča i mati teško na noge postavila; gda živeta mož i žena

eden za drugoga, da se podpirata v teži življenja, te duhovnik živi samo za vas vse i ne za dobrote etoga sveta, samo za vas, da vam spravi večne dobrote, da vam spravi dobroga Boga, ki je jedino naša sreča na tom i drugom sveti. Vsaki den vmiramo za vas, ovčice, i smo vsaki den pripravljeni mučeništvo pretrpeti, kak je je pretrpelo do 8 jezero duhovnikov v Španiji. Tak je pravo primaš Španije na eucharističnom kongresi v Budapešti, pa ka ne samo nieden ne odpadno od vere, nego po njihovom zgledi tudi nieden krščenik ne. Vsaki den vmiramo za vas, naj vam damo zgled, da te, dušice, živele za Jezusa, i da de vaše življenje za njega vsikdar obilnejše, vsikdar popolnejše, za nas pa da te goreče molile.

V evangeliumi sv. Marka v 12. poglavji od 41—44 vrste čtmo edno genljivo zgodbo. V cerkvi se je zgodilo. Jezus je sedo v njej i gledao kak mečejo ljudje svoje dare v mošnjo? Bogatašje so dosta vrgli. Prišla je pa neka sirota dočica i je vrgla dva filera, ka je edna četrtinka asa. Jezus je nato pravo svojim vučenikom, ka je ta sirota več vrgla, kak vsi ovi skupno. I tudi pove zakaj. Zato, ka so ovi vrgli iz svoje obilnosti, ta je pa vrgla iz svojega siromaštva, ka je mela za živež. Pa za tistiva dva starinskiva filera niti ednoga vrabla ne bi mogla kupiti, ar dva vrabla sta koštala osem filerov. Pa vendar pred Jezusovimi očmi je največ darovala i je vredna bila, da jo Jezus bogato plača na tom sveti s priznanjom, na drugom pa z bogastvom, ki nikdar ne mine. Zakaj je Jezus tak postopao? Zato, ka lübo siromake. Lübo je siromake: Lačnim je krüh delio, žednim je piti davao, mesto siromaka Petra je dačo plačao, betežne sirote je ozdravla, tužne je troštao, vsem je vse postao tisti večno bogat Bog, ki je zavolo siromakov tak veliki siromak postao, da kak sam pravo, *ne meo mesto kam bi svojo glavo nagno te, kda lisce majo lüknje, ftice pa gnezda.* (Mat. 8—20.)

Najvekši siromak je bio Jezus. Ne meo posteale, kde bi se rodio, ne zibelke v šteroj bi se samo ednok zazibao, ne bar trde lože s slamnjačov, kde bi svojo dušo püsto. Štala, jasli, nestesani križ, topi cveki, trnjav venec, nagota, golota, glad i žeja, trüjava i špoti so njegova herbija. Zakaj? Ar je njegovo bože oko vidlo neštete vnožine siromakov na zemli, šteri so se njemi smilili. Ve je tudi pravo: *Siromake ve vsikdar meli med sebov.* (Mat. 26—11).

Naj ti siromaki v njem vsikdar vidijo svojega brata, ki je ž njimi delio njihove nevole, zato je postao siromak. Gnala ga je lübezen do siromakov. Lepo pravi od njega naša starinska pesem: „Pred Njim so cvele rožice, za Njim so šle sirotice, sirotice zapüšćene, od ljudi vse zavržene.“ Pred njim so cvele rožice lübezni do siromakov, štera lübezen je za Njim potegnola vse siromake.

I gda vsega oropan vmira na trdom lesi križa v najvećšem siromaštvi i v najvećšoj zapüšćenosti, na koga sili njegova zadnja miseo, koga obišće, koga obimle? Najvekšo siroto, svojo lübleno mater. Zakaj? naj pokaže lübezen do siro-

makov. Pa ne s tem zadovoljen. Janoš apostoli, svojeml duhovniki zapove: lübi ti to siroto. Pravi njemi: „Glej, mati tvoja.“ Najvekšo siroto je izročó na smrtnoj vüri duhovniki, naj s tem pokaže, da je duhovnikova dužnost siromake lübiti i podpirati ravnotak, kak je njegovo dužnost občuvati svetost svoje düše i rešiti pa spopolniti njemi zavüpane düše.

Siromake lübiti! Pa Jezüša, najvekše siromaka namestnik more kaj drügo včiniti. Ne more i tüdi ne včini. Duhovniki so bili i so lübitelje siromakov. Čtemo v svetom Pismi, da so vu-

Novomešnik: Kerec Vilmoš, s svojim bivšim vučitelom, g. Kontler Julljom, s svojim predgarom i šefom borze dela v Soboti, g. Kerec Francom.

čeniki Jezüšovi meli malo blagajno, kama so zbirali milodare, štere so od dobrih lüdi dobili za kritje svojega siromaštva i za potrebe drügi siromakov. Po Jezüšovem v nebo zastopenji so apoštolje na zapoved Jezüšovo zvolili sedem dijakonov, ki so meli na skrbi siromake i njim skrbeli za preživlanje. Djanje Apoštolov nam svedoči, da je sv. Pavel apoštol nabirao dare po celom sveti za ponesrečence i siromake v Palestini. Sv. Lovrenca mantrnika, ki je bio dijakon i meo na skrbi siromake, je zlataželen rimski sodnik pitao, kde so kinči cerkveni, naj njemi je izroči. I sveti dijakon njemi je pokazao veliki broj siromakov i pravo: tü so kinči cerkveni, v živeži i obleki tej siromakov se skrivajo. Razjarjeni skopec je svetoga mladenca dao zato na raznji pečti, a te okrepčen

po zgledi Jezüšovem je raj pretrpo grozne moke, kak bi pa zatajó svoje lübezen, ki njemi jo je Kristuš vužgao v srci do Njega i njegovih siromakov. Prve špitale za siromaške betežnike je nastavo redovnik sv. Janoš od Boga zvani. Prve smilene sestre k siromaškim betežnikom je postavó duhovnik sv. Vincenc Pavelski. Prve kase za siromake, zvane Pii montes, je nastavo sv. Anton Padovanski. Siromaško, zanemarjeno lačno i nago dečico je zbirao sv. Ivan Bosco duhovnik. Pohablene lazare, slepe, plantave, nedorašene, v pameti zblojene je prvi sprejemao sv. Jožef Cotelengo i sprejema jezere njegov zavod brezplačno ešče dnesden.

I tak idite od stoletja do stoletja i najdete povsod naslednike Jezušove, duhovnike, ljubitele siromakov. Čide dveri so za vsakoga siromake vsikdar odprete, če ne duhovnikove? Što se gda sveta spomene v svojem testamenti z siromakov? Bogatašje skoro nikdar, duhovniki pa skoro vsikdar. Jezušovi namestniki njegovo lubezen do siromakov nosijo v svojem srci i ž njov omiljavajo nevole siromaškoga naroda, ž njov brišejo skuze sirotam, ž njov oblačijo nago deco i ž njov delijo miloščine skrivoma, ka samo Bog zna za njo.

Pa čeravno pretežna večina duhovščine žive za siromake, čeravno sveti njihova lubezen do siromakov kak poleti popoldnešnje sunce, vendar sovražniki vere ne iščejo tam vrednosti, kde so milijoni nabrani iz žulov siromakov, kde za te nega smilenosti, kde se za siromake srce nikdar ne odpre i roka na miloščino nikdar ne vtegne — nego sovražniki vere vsikdar kričijo: Popi so bogati, tem trbe vzeti. Sovražniki vere zato tak kričijo, naj zbudijo sovraštvo do duhovščine i tak do vere. Nemogoče je najmre Jezusa i njegove vere ljubiti, če ne ljubimo njegovih namestnikov. Na Španjolskom je bila duhovščina najslabše plačana i vendar so jo spoklali komunisti. So njihovo vrednost iskali? Ne. Ve so je ne meli! Spomorili so je, naj nede nikoga, ki bi dušam glaso Kristušove pravice i te ravnao proti večnomi blaženstvi.

Pa Jezuš nam je duhovnikom to naprej povedao: „Če so mene preganjali, bodo tudi vas.“ Pa Bog toga sramotenja ne pusti vsikdar brez kaštige. Naj omenim en zgled. Ne bom šo nazaj v starodavne čase, da dokažem, kak Bog pokaštiga sramotilce svojih namestnikov, omenim en zgled iz najnovejšega časa. Pred par dnevami sem dobo pismo iz Portugalije, sosedne države nesrečne Španije. Piše mi poznanec sledeče: V mestu Lerida so rdeči zgrabili 40 duhovnikov i je na smrt obsodili. Za krivice ne so pitali. Ar so bili namestniki siromaškoga Jezusa i ljubili siromake, so vredni bili smrti. Drugoga zroka neso najšli. Da bi na smrt obsojenih 40 duhovnikov konec bio kembole slovesen, so rdeči v stolnoj cerkvi vse lepo okinčili i posvete našgali, kak da bi se mela služiti primicija. Eden rdeči je šteo napraviti dosta smeha pri toj žaloigri med komunisti. Negde je najšeo edno staro reverendo i si jo je oblekeo. S toj je prišo zdaj v cerkev. Rdeči, kda so zaglednoli reverendo, so kak zbesneli začeli biti nesrečnoga špotlivca. Te je prosi, naj ga nehajo pri miri, ve je on tudi komunist i si je samo z komedije obleko reverendo. Nikaj ne pomagalo. Bog njim je zapro oči, da ne so ga spoznali, gledali so v njem duhovnika. Zobstom je proso, zobstom se zaklinjao, nikaj ne pomagalo. Moliti ne vūpao, ar bi ga te ešče bole mučili. Kak vseh štirideset duhovnikov, tak tudi njega so polejali z benzinom i vse vužgali. Vseh štirideset duhovnikov je z lubezni do Jezusa sprejelo mučeniško smrt i šlo v nebese, te nesrečen pa med obvūpnim krīcanjom šo na strašno večno obsodbo.

Pred 27 leti aprila 15. se je odprla neba nad Gračkov farov. Jezuš je stopo doli z visikih lepih nebes i nešteti angelski šeregi so ga sprevaljali na toj poti. Vsi angelje čuvarje, ki so čuvali skoz stoletja vernike te fare i jih še bodo. Pitajo ga: Gospod kām pa? V grad? Jezuš se nasmeje i odgovori: v štali sem prišo na svet... edno siromaško dete iščem. I priletela je nebeska prikazen v Vidonce. Tū se je Jezuš nagnu na siromaških starišov siromaško dete, na Vilmoša, ga kūšno i pozvao: moj dūhovnik, moj namestnik bodi na zemli. Živi sveto, razširjaj svetost i lūbi siromake. Jezuš sam si voli namestnike, dūhovnike. Dnes stoji izvoljenec boži, naš novomešnik, pred oltarom. Jezuš, ki ga je pozvao, bo prvič počivao v njegovih rokaj i prvič prišo v njegovo dūhovniško dūšo v toj veseloj fari. Oča i mati, vajin sin je Jezušov namestnik, to je najvekše bogastvo, veselita se. Botrina, vaš krstni i fermanski sin ma oblast Jezuša, večnoga Boga na svet pozvati, to je najvekša oblast, veselite se. Bratje i sestre, rod i poznanci, dragi nešteti dobrotniki, vsi farniki i vsi navzoči od blūzi i daleč, moj brat po Kristuši, naš novomešnik, dnes obrvim nagne svoje srce na Srce Jezušovo tak blizi, kak njegova najčistejša mati Bl. D. Marija, kda ga je rodila i varvala! Neskončna čast! Veselimo se! Najbole se pa veseli ti, dragi brat po Kristuši! Odprto Jezušovo Srce boš držao v svojih rokaj, kak svojo last. Od sreča nezrečena. Pripelaj nas vse, sebe i nas v to neskončno smileno i dobro Srce, vse tvoje i ve naše žive i pokojne, posebno tvojega dūhovnika, plebanoša † Bednarika, ki so ti pri krsti dali bože življenje. Vse nas pripelaj v to Bože Srce, ki je veselje vseh svetcov, da bo tūdi tebi i nam na tom i drugom sveti veselje. Amen.

EVANGELIUMI MESECA FEBRUARA.

PETA NEDELA PO TREH KRALIH.

○ Nebesko kraljestvo je spodobno človeki, ki je posejao dobro seme na svojoj njivi. A gda so lūdje spali, je prišeo njegov sovražnik, prisejao kokoj med pšenico i odišeo. Kda je pa setva zrasla i se zmetavala, se je pokazao tūdi kokoj. I pristopili so h gospodari hlapci i njemi pravili: „Gospod, ali nesi posejao dobro seme na svojoj njivi? Odkod ma tak kokoj?“ Pravo njim je: „Sovražnik je to včino“. Hlapci so njemi pravili: „Ščeš, da idemo i ga pomičemo?“ Veli: ne, da z pobiranjem kokoja ne poskūbete ž njimi vred mogoče tūdi pšenice. Pūstite, naj oboje raste do žetve i v časi žetve povem žnjecom: poberite najprle kokoj i ga zvežite v snopje, da se sežge, pšenico pa spravite v moj škegenj. (Mat. 13, 24–30.)

ŠESTA NEDELA PO TREH KRALIH.

Nebesko kraljestvo je spodobno gorčičnomi zrni, štero je vzeo človek i posejao na svojoj njivi. To je toti najmenše zmed

vseh semenj, gda pa zraste, je vekše kak zelenje i postane drevo, tak, da priletijo ptice nebeske i prebivajo na njegovih vekaj.

I ešče drugo priliko njim je povedao: „Nebesko kraljestvo je spodobno kvasi, šteroga je vzela ženska i ga zmesila v tri drevenke mele, dokeč se ne vse skvasilo“.

Vse to je povedao Jezuš vnožini v prilikaj i brez prilik jim ne gučao, da se je spunilo, ka je bilo povedano po proroki, ki pravi: „Odpro bom svoja vüsta v prilikaj, nazvesto bom, ka je bilo skrito od začetka sveta“. (Mat. 13, 31—35).*

SVEČNICA.

Gda so se dopunili dnevi njenoga očiščavanja po Mozešovej pravdi, so ga prinesli v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda, kak je pisano v pravdi Gospodovoj: „Vsaki moški prvorojenec bodi posvečen Gospodi“, i da bi dali za daritev „dve grlici ali dva golobiča“, kak je povedano v pravdi Gospodovoj. I glej, bio je v Jeruzalemi mož, šteromi je bilo ime Šimeon; bio je pravičen i bogaboječi i je čakao na tolažbo Izraelovo, i Sveti Düh je bio ž njim. Nazveščeno njemi je bilo od Svetoga Düha, da ne bo vido smrti, dokeč ne bo vido Kristuša Gospodovoga. I prišo je po navdihnjenji v cerkev. Gda so starši prinesli dete Jezuša, da bi včinoli za njega po navadi pravde, ga je tüdi On vzeo v naroče, zahvalo Boga i pravo: „Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega slugo po svojoj reči v miri; ar so vidile moje oči tvoje zveličanje, štero si pripravo pred licom vseh narodov: svetlost na razsvetljenje poganov i diko Izraela, tvojega lüdstva“ (Luk. 2, 22-32).

NEDELA PRED PEPEONICOV PRVA.

Nebesko kraljestvo je spodobno hišnomi gospodari, ki je šo zajtra zaran najemat delavce v svoje gorice. Pogodo se je z delavci po denari na den i je poslao v gorice. I šo je vö okoli tretje vüre i vido druge na trgi stati brez dela. Tüdi tem je pravo: „Idite še vi v gorice, i ka bo prav, vam bom dao.“ I šli so. Okoli šeste i devete vüre je pali šo i včino je prav tak. Gda je šo okoli edenajste, je najšeo druge, da so postapali, i njim je velo: „ka stojite tü celi den brez dela?“ Odgovorijo njemi: „Nišče nas ne najeo.“ Veli njim: „Idite i vi v gorice moje.“ Gda se je pa zvečerilo, pravi gospodar goric svojemi oskrbniki: „Pozovi delavce i njim daj plačo, začenshi od slednjih do prvih.“ Pristopili so tak tisti, ki so bili prišli okoli edenajste vüre, i dobili so vsaki po denari. Gda so prišli prvi, so mislili, da bodo prejeli več; pa tüdi ti so prejeli vsaki po denari. I gda so prejeli, so začeli mrmrati proti hišnomi gospodari govoreči: Le eti slednji so delali edno vüro, pa si je zednačo z nami, ki smo prenašali bremen dneva i vročino. On pa odgovoreči ednomi zmed njih, je pravo: „Prijateo, ne delam ti krivice, ne li si se za eden denar pogodo z menov? Vzemi, ka je tvojega, i idi!

* Gornjiva dva evangelijska letos izpadneta.

Ščem pa tudi slednjemi dati, kak tebi. Ali ne smem včiniti s svojim, ka ščem? Ali je tvoje oko jalno, ar sem jaz dober?" Tak bodo zadnji prednji i prednji zadnji. Ar jih je dosta pozvanih, a malo jih je odebranih (Mataj 20, 1—16).

NEDELA PRED PEPEONICOV DRÜGA.

Gda se je zbirala velika vnožina i so z mest prihajali k njemi, je povedao v priliki: „Vö je šo sejač sejat seme svoje. I gda je seja, ga je nekaj spadnolo kre poti i je bilo pohojeno i ptice nebeske so je po zobale. Drügo je spadnolo na pečino i zidoče je posejnolo, ar ne melo vlage. Drügo je spadnolo med trnje; i trnje ž njim zraščeno je je zadušilo. Drügo je spadnolo na dobro zemlo i je zrastlo pa obrodilo stoteren sad.“ Eta govoreči kričao je: Što ma vüha za poslušanje, naj poslušä! Njegovi vučeniki so ga pa pitali, ka pomeni ta prilika. On jim je pravo: „Vam je dano razmeti skrivnosti božega kralstva, drüгим pa se daje v prilikaj, naj gledajoči ne vidijo i poslušajajoči ne razmijo. Prilika pa to pomeni: Seme je boža reč. Šteri so kre poti, so tisti, ki poslušajo, nato pa pride vrag i vzeme reč ž njihovoga srca, da ne verjejo i se ne zveličajo. Šteri so na pečini, so tisti, ki z veseljom sprejmejo reč, gda jo čüejo, pa nemajo korenja: do časa verjejo, vu časi skušavanja pa odpadnejo. Seme pa, štero je spadnolo med trnje, so tisti, ki slišijo pa idoč se v skrbej i bogastvi i nasladnosti življenja zadušijo i ne obrodijo sadü. Ono pa, štero je v dobroj zemli, so tisti, ki reč poslušavajoči, jo obdržijo v dobrom i plemenitom srci, pa sad obrodijo v potrpljenji. (Luk. 8, 4—15.)

NEDELA PRED PEPEONICOV TRETJA.

Vzeo je pa dvanajstere k sebi pa njim je pravo: „Glejte, v Jeružalem idemo i spunilo se bo nad Sinom človečim vse, ka je pisano po prorokaj. Izdan bo najmre nevernikom i ga bodo zasmehavali i ž njim grdo ravnali i v njega plüvali; i gda ga bodo bičali, ga bodo vmorili, i tretji den bo vstao.“ I oni neso nikaj od toga razmeli; ta reč njim je bila skrita i neso znali, ka je gučao.

Gda se je pa približavao Jerihi, je neki slepec sedo kre poti i vbogajme proso. I gda bi čüo vnožino, štera je šla mimo, je pitao, ka bi to bilo. Povedali so njemi, da ide mimo Jezuš z Nazareta. I zakričao je: „Jezuš, Sin Davidov smiluj se me!“ Naprejidoči so ga karali, da naj muči. On je pa tem bole kričao: „Sin Davidov, smiluj se me!“ Obstanovši Jezuš je velo, naj ga pripelajo k njemi. Gda se je približao, ga je pitao: „Ka ščeš, da naj ti včinim?“ On je pa pravo: „Gospod, da spreglednem.“ I Jezuš njemi je velo: „Spregledni, tvoja vera te je ozdravila.“ V hipi je spregledno, šo za njim zvišavajoči Boga. I vse lüdstvo je dalo Bogi hvalo, gda je to vidilo. (Luk. 18, 31—43.)

NEDELA V POSTI PRVA.

Te je Düh Jezusa pelao v püstino, da bi ga vrag skušavao. I gda se je posto štirideset dni i štirideset noči, teda je zagladio. I pristopivši skušavec pravo njemi je: „Če si Sin boži, povej, naj eto kamenje krüh postane.“ On je odgovorio: „Pisano je: „Naj ne žive človek samo od krüha, nego od vsake reči, štera shaja z božih vüst“. Potem ga vrag vzeme s sebov v sveto mesto i ga postavi na vrh cerkve i njemi pravi: „Če si Sin boži, vrzi se doli, ar je pisano: „Svojim angelom bo za të zapovedao i na rokaj te bodo nosili, da z nogov ne zadeneš v kamen.“ Jezus njemi je pravo: „Pisano je tüdi. Ne skušavaj Gospoda, svojega Boga!“ Znova ga vzeme vrag s sebov na kroto visiko goro, njemi pokaže vsa kralstva sveta i njih diko i njemi pravi: „Vse to ti dam, če predmé spadneš i me moliš.“ Teda njemi veli Jezus: „Poberi se, šatan, ar je pisano: „Gospoda svojega Boga, moli i njemi samomi slüži.“ Teda ga je vrag ostavo, i glej, angelje so pristopili i njemi dvorili. (Mat. 4, 1—11).

LUTERANKO MARIJA ČÜDEŽNO OZDRAVILA.

Lurški časopis „Journal de la Grotte“ objavlja preiskavo zdravniškoga urada, štera se glasi, da je l. 1937. 6. septembra 20-letna luteranska gospodična German Bristen v Lurdi čüdežno ozdravila. Zdravniki so dognali, da ma jetiko v kolenu, jetiko v obistih i jetiko v meheri i da za njo človeče pomoči nega. Njeni oča, tüdi luteran, je čüo predavanja od čüdežnih ozdravljenj v Lurdi i da vüpanja na zdravniško pomoč ne bilo, je svojo hčer zročo v Marijino varstvo i jo pelao v Lurd. Čeravno luteranje ne častijo B. D. Marije, i čeravno ne verjejo, da bi Jezus v Oltarskom Svestvi prebivao, je ta težko betežna luteranska deklina v svojem srci zavrgla krivi navuk svoje vere, se je z gorečimi i milimi prošnjami obrnola do drage nebeske Matere D. Marije, naj jo ozdravi. I kda je bila procesija z Najsvetejšim, je ta luteranka z živov verov gledala presveto Hoštijo i ponavljala proseo molitev svetopisemskoga gobavca: „Gospod, če ščeš, me moreš ozdraviti.“ I na Marijino prošnjo se je smileni Zveličar zgledno na to težko betežnico, njej je v srci potrdlo, da je prav vervalo v Njegovo navzočnost v presv. Oltarskom Svestvi i prav včinila, kda se je njegovej prečistoj Materi, D. Mariji priporočila. Svedočanstvo i dokaz njene vere bodi njeno ozdravljenje: „Ščem, bodi zdrava.“

Kem bole častimo sv. Olt. Svestvo, kem bole nagosci pristopamo k sv. prečiščavanji, tem bole nas Marija ma rada. Pa kak nas tüdi ne bi? Vej smo po vsakšem sv. obhajili bole Jezusi spodobni. Zato pa, gda Marija vidi podobo svojega Sina v nas, nas s celim srcem lübi.

ZBLOJENA OVCA SE VRAČA K JEZUŠI

KAROLINA GULON.

Bila je luteranka. V oči je metala katoličanom, da rekši oni *molijo* Marijo, Mater božo. Katoličanski duhovnik njoj je dopovedao, da se oni Mariji priporočajo, jo častijo pa samo Boga molijo. Sprevidila pa je, da tudi neštérni luterani jako častijo Mater našega Zveličara z angelskim pozdravljenjem.

— Premislite, da so tudi vaši dedeki to delali i kak lepo bi bilo, či bi tudi vi, kak angeo, pozdravljali den za dnevom Marijo. Mati našega Odküpitela pa tudi ma pravico do toga, da jo mi častimo pa ljubimo, — njoj je pravo duhovnik.

Odločila se je, da bo vsakši den pozdravila božo Mater z „Zdravov Marijov“. Toga se je tudi verno držala.

Šče ne minolo leto, kda se je že vidila blagoslovljena sprememba v njenom življenji.

Boža Previdnost jo je pripelala v Rim. Stanüvala je v ednom luteranskem domi, kde nikdar ne čüla dobre reči od katoličanske vere pa njenih duhovnikov. Ravno v tistom časi pa je meo v cerkvi eden pater postne predge. Gučao je v lepom, prebranom taljanskem jeziki — zato je tudi njo to napotilo, da ga je hodila poslušat. Kem duže je hodila, tembole jo je začnolo zanimati tudi to, ka je predgao.

Tisti velki teden v Rimi, ves zvišeni pa prepojeni z bolečinov pa žalostjov božega Odküpitela, ki je bio razpeti na križ za grehe sveta — je tudi njo pripelao bliže k katoličanski Cerkvi. Na spreobrnjenje samo pa šče niti daleč ne mislila.

Kda so na vüzem drugi lüdje pristopali k prečiščavanji, je

ona stala oddaleč. Občutila je, da jo je obinola nekša sila i da je zahrepenela za združenjom z nebeskim kralom.

Isti pater je meo nato v Marijinom meseci maji govore na čast majniškoj kralici. Kda je té hodila poslušat — je zadeo, tudi njo žarek bože milošče.

— Tü se je vsipala puna svetlost v mojo dūšo i jaz sam bila pridobljena pa — obladana, — je zapisala.

L. 1902. jo je katoličanska Cerkev sprejela pod svoje okrilje.

Kakši blaženi občutki so jo navdajali i kakša sreča se je naselila v njeno dūšo, naj nam sama posvedoči:

Ščista novi, lepi se mi je zdaj vido svet, ar sam najšla dragi biser i ga shranila v svojem srci. Novo, bogato življenje se je začnolo, vse puno sunčne svetlosti. Mela sam občuttje deteta, štero je dugo blodilo v svojoj zmoti okoli, končno pa najšlo svojo mater, štera ga je z lübeznišov sprejela v svoje materinske roke.

Novo življenje pa novi lüdje! Kelko dobrih pa plemenitih lüdi mi je prišlo nasproti z lübeznišov pa prijateljstvom i kelko veselja so pokazali, da se je moja dūša le rešila zmote. S kelkimi glasovitimi možmi pa ženskami sam se spoznala, kak sam prestopila v katoličansko Cerkev: to so bili daleč znani vučenjaki, pisateli pa umetniki v tistom časi, ešče bole pa s preprostimi pa pobožnimi lüdmi sam se srečala. Pri vseh teh me je iznenadila domača preprostost pa dobrot. Kak da bi nas vezalo kakše posebno čustvo! Ta (katoličanska) vera podeli dūši veselje pa mladostno gibčnost. Na lehci se zdigne dūša pali gor, ar vse, ka jo teži, spadne ž nje, za vse, ka je lepo pa plemenito, je zdaj dvakrat bole sprejemliva.

Te sam se domislila moje poti k katoličanskoj cerkvi v Schlangenbadi pa naednok pride kak razodetje nad mene: Marija, smilena Mati me je vodila pa pripelala k Jezuš.

Pred ednim letom sam ležala pred njenimi nogami pa prosila Boga za spremembo v mojem tak žalostnom življenji i poslala moj pozdrav pred njeni obraz, da je prošnja „moli za nas“ prišla do njenih vüh i ona „milošče puna“ je razlejala miloščo nad menov. Ona mi je pomagala.

Prijateo moj!

Kak pravi katoličanec si že sprevido, da prave lübezni do Kristuša nega brezi lübezni do Njegove Matere. Ti znaš i zato tudi razmiš: či je Kristuš po Mariji postano človek pa naš brat, te je *Marija naša Matl*. Srce tvoje družine je tvoja mati, srce bože družine, Cerkve, je Mati Marija. Vsakša prava mati razmi pa lübi svoje dete i njemi da vse, ka zmore. Tüdi dete to čüti pa se zato v vsakšoj potreboči obrača k njoj. Či te vsi zapustijo pa ti odpovejo svojo pomoč — ma mati vsikdar odpreto srce za tebe. Znaš pa tudi, da si dete bože družine, da si brat Marijinoga Sina. Naj ti bo zato Mati Marija v dühovnom življenji to, ka ti je v zemelskom življenji tvoja rodna mati.

Priporačaj se Mariji. Pomočnica krščenikov pa tolažnica žalostnih je. Šče nikdar ne bilo čüti, da bi bio što zapušćeni, ki se je Mariji s pravim nakanenjom priporočo. Či maš slabo ženo, nevalano deco ali čemeraste sosede — priporoči je Mariji.

Srečna so deca, ki majo dobro mater, srečni so krščeniki, ki majo Mater Marijo. Nad nami v nebesaj kraljuje i gleda na nas, mi pa jo pozdravljamo iz te skuzne doline:

Marija, nebeska kralica
i celoga sveta Gospa,
ti bodi nam vsem pomočnica,
— ti vidiš naš žalosten stan.

IZ ŽIVLENJA NAŠEGA GOSPODA JEZUŠA KRISTUŠA.

(PO MESCHERI)

MARIJA PRIKAŽE JEZUŠA. (2 februar).

Približno štirideset dni po rojstvi je bilo prikazanje Jezušovo.

1. PRIKAZANJE.

Pri prikazanji Jezušovom moremo premisliti tri stvari.

1. Marija prinese Jezuša v cerkev. Prvokrat stopi zdaj Zveličar v svetišče. To je za Zveličara jako važno, za njega tak pomembno, da je od toga dogodka več prorokb napovedovalo.

Jeruzalem je kraj Kristušovoga prikazanja i njegovoga veličastva. Angel zaveze bo stopo v svetišče, ar pa stopi Kristuš v drugi tempel, je te veličastnejši od prvoga. On je bio Bog Izraelov i Angel zaveze, tempel, svetišče, tam je bilo za njega. Že od predavnoga časa je v njem prebivao.

Zdaj pride kak Bog-človek i stopi v to svetišče, ne kak drugi Izraelci, da bi v njem samo moło, nego on pride, da ga vzeme v posest, da v njem prebivle i dela pa ne kak Mojzeš kakti služabnik, nego kak Sin i dedič, pride, da v njem prevzeme svoje hišne pravice i je v imeni svojega Oče zvršava i samoga sebe prikaže. Tak se bo tüdi pokazao v javnom življenji. Ali so ne bile to misli, s šterimi je naš Zveličar prvokrat gledao prekrasen tempel, široko preddvorje, dvorano s stebriščom, veličastne dveri i daritveni oltar?

2. Jezuš se nam v cerkvi predstavi. Namen jeruzalemskoga svetišča, da bo kraj, gde se razodene Odrešenik, se je spuno že pri tom prvom obiski. Gda so starši nesli Zveličara v tempel, njim je že prišeo proti Simeon i oznano Odrešenika.

To razglašenje je jako veličastno i slovesno. I to:

a) zavolo kraja, gde se je zgodilo, ar te kraj je sam Jeruzalem i njegovo svetišče, gde so častili Boga i njemi darüvali daritve,

b) zavolo ljudstva, štero se je vsikdar v velkom številu tam müdilo i je tak sigurno moglo biti navzoče pri tom dogodki, i zavolo časa, ar to se je jako verjetno godilo za časa jütrašnje daritve,

c) zavolo oseb, po šterih se zvršilo. Bila sta to Simeon i Ana, šteriva je ljudstvo poštvüvalo i melo za svetiva i šteriva sta bila napunjeniva s proroškim dühom,

d) i nazadnje zavolo napovedi i izpovedi, ki so bile napovedane za Odrešenika. Obsegale so ves pomen i veličino i veličastvo Odrešenikovo za izraelsko ljudstvo i za poganške narode kak tüdi za celi človeči rod. Simeon imenüje Odrešenika kratko zveličanje vseh narodov, slavo izvoljenoga ljudstva i svetlost za razsvetljenje nevernikov.

Zveličar je središče vse cerkvene i svetne zgodovine: što zveličani ide v nebesa, se njemi ma zahvaliti za odrešenje, što se pa pogübi, nosi na sebi njegovo prekletstvo. Tak se bodo tüdi Izraelovi sinovi ob njem odločili, kakši düh je bo vodo, ali pobožnost ali pa skažliva sebičnost. Pa kak za Izraelove sinove, tak tüdi za vse druge narode. Kristuš bo znamenje, šteromi se bo nasprotüvalo, i kamen spotike za vnoge. Na križi se vužge boj i se razširi na vse kraje i čase. Do Kristuša je nišče ne brezbrizen: ali ga moli i lübi, ali pa ga sovraži. Pred Kristušom se vsi izpovejo, pred njim se odločijo poti posameznikov i celih narodov za nebesa ali za pogüblenje. Tüdi namen Kristušov, Kristušovo pozvanje, da bo s svojim trpljenjom i smrtjov odrešo svet, je Simeon proroküvao.

Lepše kak so bile Simeonove reči nišče ne bo mogeo povedati. To je vsebina celoga navuka od Kristuša. Tak moremo opaziti, da je Sveti Düh gučao po Simeoni i Ani. I to sta oznanjüvala vse širom, gde je bilo pravo hrepenenje po Odrešeniki.

3. V cerkvi so Jezuša prikazali Bogi. Pomen toga obreda je bio pripoznanje, da je Bog lastnik i gospod nad izraelskim ljudstvom. Zavolo odrešenja toga ljudstva iz egiptovskega robstva so postanoli Izraelci posebna lastnina boža.

Da to svojo lastninsko pravico obistiniti, si je Bog namesto vsega ljudstva izvolio levite za posebno i trajno službo. Nadele je moglo vse prvorojeno tak pri lüdeh kak pri živini biti Bogi posvečeno. Prvorojene dečke so odküpili s penezí, šteri so pripadnoli dühovnikom. Odküp prvorojencov je bio določeno predpisáni i ga je opravo pri srednjih jüžnih dveraj oča prvorojenca treseti den po rojstvu ali tüdi sledkar. Če pa so prvorojenca samoga prinesli v tempel, so ga izročili dühovniki. Te ga je po odküpnini blagoslovo i ga z zahvalov zročo starišom nazaj.

Zakaj se je naš Gospod podvrgeo tem obredom? Ne zato, kak da bi sam po sebi ali za sebe dužen bio to napraviti. Níedna vö dana zapoved ga je ne vezala. I tüdi z zdrüžitvijov človeče narave z drügov osebov božanstva je bio Bogi tak posvečen kak se z niednim obredom ne bi mogeo posvetiti. Pa skrivnost njegove bože narave je šče ne bila poznana, zato je

ne šteo dati nikšega pohüjšanja, nego nasprotno lepi zgled poniznosti, poslušnosti i gorečnosti za to, da s predpisanimi obredi časti Boga. Vsako priliko je poiskao, da počasti Boga i se za nas Bogi darüje.

Kak se je naš Zveličar darüvao svojem nebeskomi Oči? Predvsem prostovolno, nadele po roki staroga dühovništva i nazadnje z velikov notrašnjov pobožnostjov. Ka se je godilo s srci Zveličarovom, gda ga je dühovnik zdigno v svojih rokah i ga prikazao Bogi? Bila so v njem dela molitve, zahvale i darüvanja samoga sebe z vsigdar novim ognjom lübezni. Bilo je to veliko i lepo daritveno delo i nikdar je v tom svetišči ne bilo opravljeno lepše i krasnejše bogoslüzno daritveno opravilo Bogi.

2. OKOLŠČINE PRIKAZANJA.

Okoliščine se nanašajo na osebe, ki so pri Zveličari v toj skrivnosti bile zaposlene. Te so: dühovništvo stare zaveze, Marija, Simeon i Ana.

Dühovništvo stare zaveze je bilo prvo v slüzbi Zveličara v toj skrivnosti. Bila je to vidna, slüzbo opravljajoča roka, po šteroj se je Zveličar po predpisi zakona darüvao svojem nebeskomi Oči.

Marija pa je mela vnogo lepši i prisrčnejši delež na skrivnosti darüvanja. Bila je sama poleg i v njenom naroči je stopo *Odrešenik* v svetišče.

Ne je bilo potrebno, da bi mati opravila darüvanje i odküp prvorojenca, a za njo je pa valao predpis očiščavanja, po šterom je mogla, da je opravila predpisani obred očiščavanja, po štiridesetih dnevaj. (verjetno tüdi sledkar, nikdar pa ne prle) iti v tempel i tam darüvati Bogi dva dara: ovco za žgalni dar, goloba za spravni dar, če pa je bila siromaškoga stana, pa samo dva goloba ali dve grlici.

To daritev je opravila tam Marija, pa kak *Odrešenik*: ne da bi z pogledom na zakonodavca bila düžna to, zato je to daritev opravila z istim namenom iz poštüvanja i zahvale do Boga i da ne bi povzročila kakšega pohüjšanja; pa tüdi primerno z enakov pobožnostjov, ar se je gotovo v njenom srci vužgala iskra vroče lübezni bože, štera je gorela v srci Zveličarovom, gda je dühovnik vzeo Dete v svoje naroče i ga zdigno, i gda je bila navzoča pri opravljanji svoje daritve.

Simeon i Ana sta bila oba napunjeniva z istim dühom i z istov svetostjov, čeravno sta bila raznoga stana.

Simeonova svetost je mela tri značilnosti i lastnosti. Bio je pravičen, ar je njegova pobožnost bila istinsko delavna i se je predvsem držao zapovedi i sredstev zveličanja, štere določa Bog. Bio je bogaboječ i sveti v svojoj düši i Bogi dopadljiv i to ne samo po zvünešnjoj slüzbi, nego i v opravljanji del pravičnosti. I nazadnje: pričaküvao je tolažbo Izraela.

V sv. *Ani* je bila ravno tak velka pobožnost, tak velka gorečnost za molitev. Ne je več zapüstila cerkve i verjetno je, da je

prebivala pri dovicah i Bogi posvećenih devicah v svetišči. K vsemi tomi se je šče pridružila posebno velka spokornost i se je postila celo šče v svojem 84. leti starosti. Tak je bila molitev, spokornost i zatajüvanje njeno življenje. Bila je živo znamenje staroga templa.

Plačilo je popunoma odgovarjalo pripravi oba svetnika. Ka sta oba tak želno pričaküvala i za šterim sta v molitvi i v zatajüvanji hrepenela, toga sta postanola deležniva celo v vekšoj meri kak sta si mislila. Sv. Düh je pozvao Simeona v tempel ravno tisti čas, gda je Marija prinesla svoje bože Dete. Vido je i spoznao Marijo i božega Odrešenika. Celu slobodno ga je vzeo v svoje naroče i ga nežno i pun lübezni pritisno na svoje srce. Njegove stare oči so se zaglednole v lepe oči deteta i prelepo videnje se njemi je iz teh oči razodelo. Gledao je najvekšo skrivnost i pomen Boga-človeka vse do zadnjega večernoga prizora na gori Kalvariji. Vido je, kak vzhaja svetlost sveta prek dalnih otokov poganstva od vzhoda do zahoda i da nad Izraelom zasveti v prekrasnom opoldnevi. On, že vmerajoča svetilka, je držao svetlost sveta i njegove trepetajoče roke so zdignole Odrešenika človeštva v sredino svetišča i njegovo od življenja trüdno srce se je pomladilo, gda je obimao vsigdar mlado večnost i lepoto božanstva. Zato so tüdi njegove vüstnice zaspevale neizreklivo lepi spev večerne i zahvalne molitve sv. Cerkve za blagoslov i veselje nad prihodom Odrešenikovim. I starček Simeon je pri svojoj smrti bio pun veselja i srečne blaženosti, ar se njemi je spunilo njegovo hrepenenje.

Tüdi sv. Ano je to razodetje osrečilo i je spoznala v tom deteti Odrešenika i Boga Izraelovega. I v njoj pri tom spoznanji zaživelo novo veselje i se vužgao novi plamen lübezni i zahvalnosti do Boga, da je dočakalo to, ka so vsi Izraelci stoletja pričaküvali.

3. POMEN SKRIVNOSTI.

Pomen skrivnosti je predvsem razodetje Odrešenika i to jako pomembno i lepo. Lehko bi je nazvali službeno, ar je bilo po prorokih preroküvano i napovedano. To razodetje je pa posledica izvršitve predpisa, posledica poslušnosti i poniznosti Zveličarove. On stopi v svetišče z namenom, da da čast svojimi nebeskomi Oči i se darüje i pri tom tüdi njega sreča čast i počastitev.

Ta skrivnost pa je tüdi prvo javno i slovesno srečanje z Izraelom. Celi Izraelski narod je ob priliki te skrivnosti zastopani. Zveličar stopi prvokrat pred dühovništvo stare zaveze, ga pripozna, se njemi pokori, njemi izroči ceno odküpnine, se da po roki dühovnika stare zaveze darüvati svojimi Oči i sprejme blagoslov. Srečanje je mirno. Poznej se bo drugač zgodilo. Dnes je odpüsti v miri. Za nekaj let pa bo to dühovništva prijelo Odrešenika i ga s kričanjom: „Imamo postavu, po šteroj more vmreti“ „križaj ga, križaj ga“, pelalo v smrt. I če zdaj, gda je

prvikrat prišeo iz Betlehema mimo Kalvarije v Jeruzalem, je te strašen kraj iz maternoga naroča vido i ga pozdravo.

V kralstvu Kristušovom sta Simeon i Ana zastopnika pobožnih globokih dūš, od šterih svet ne ve nikaj, ki pa s svojimi molitvami i s svojimi tihimi žrtvami odvrāčajo od sveta hūdo i nesrečo i pomagajo dobromi do zmage. Delajo s svojimi molitvami i žrtvami kak nevidne sile v naravi i vsikdar posredujejo za spoznavanje Odrešenika i prihod Boga na zemlo. I če se človek na to pripravlja celo življenje, je ne preveč, da more dosegoti to čast i to tolažbo.

POMOČNICE VERNIH DŮŠ.

Tak se zovejo častite sestre cerkvene družbe, „Kongregacija pomočnic vernih dūš,“ štere namen je, celo svoje življenje posvetiti vernim dūšam v očiščilišči.

Pobožen angleški kardinal Maning je večkrat povdarjao: „Posvetnost krālūje nad krščanskov družbov.“ I ravno ta posvetnost je kriva, da se na verne dūše malo misli. Pa sv. Dūh je dao zapisati že v starom zakoni v knigi Makabejcov: „Sveta i zveličavna miseo je, moliti za pokojne, da se rešijo svojih grehov.“ (2. Mak. 12—46). Svet se pa zadovolji s tem, da splete venec, postavi spomenik, vužge sveče ali posvet, se obleče v črnino, ne moli pa za svoje pokojne. Vse te zvūnešnjosti spadajo k telū, ki v grobi prhne i dūši nikaj ne hasnijo. Mi moramo dūšo lūbiti po božoj zapovedi i toj se jedino more pomagati z molitvami, z dobrimi deli. Samo s temi lahko dosegnemo božo pomoč za verne dūše, kajti jedino pri Bogi je smilenje: „Pri Bogi je smilenje i pri njem je obilno odkūplenje.“ (Psalm. VII. 22.) Te smileni Bog, ki je sama lūbezen, pa je premagao brezbriznost i posvetnost kristjanov s tem, da si je zvolio devico Smet Eugenijo na Francoskom i po njej nastavo družbo za pomoč vernim dūšam, štero je višja cerkvena oblast potrdila.

Rodila se je Smet Eugenija l. 1825. 25. marca v mestu Lille od plemenitih staršov. Poleg domače dobre vzgoje so jo stariše poslali še v dekliški zavod „Sacre Coeur“ (Sakr Kōr — Bože srce), kde je ostala do svojega 18 leta. Rada bi toti stopila med te sestre, a zavolo slaboga zdravja ne mogla. Posvetila se je zato krščanskoj dobrodelnosti v domačoj hiži, iz štere je podpirala siromake, obiskavala betežnike, se brigala za zapūšćeno siromaško deco i za v dalnih deželah v nevarnosti za zveličanje se nahajajoče kršćenike.

L. 1853., na predvečer dūšnoga dneva, je pa začūtila v svojem srci boži glas, ki njej je velo, naj nastavi bratovščino na hasek vernim dūšam, štere kotrige do z molitvami i dobrimi deli rešavale verne dūše iz ognja. Ja miseo vernim dūšam pomagati i za nje se žrtvovati, jo je že od detinstva sprejavala. Kda se je s pajdašicami igrala, je ednok pretrgala zmemo i pogovor napelala na verne dūše, štere zdaj trpijo, kda se one

zmenjajo" i "kažnjim" molitev lahko pomaga. Pri drugoj priliki, kda jo je dekla česala i pri česanji deklička trpela, je dekla štela s česanjom gor henjati. A Eugenija njej je odgovorila: „Le češite me dale, naj bo to trpljenje za verne duše.“

Bratovščina na pomoč vernim dušam se je tak naglo širila, da je v 3 mesecih že štela samo doma 1500 kotrig i se je širila i po drugih farah i ž njov vred se širilo povsod gosto preje-manje sv. obhajila na pomoč vernim dušam. A ta bratovščina je bila samo začetek tistoga dela, za štero jo je Bog odebrao. Po božem navdihnjenji je sklenila, da nastavi cerkveno družbo z oblubami devištva, siromaštva i pokorščine na pomoč vernim dušam. I to je tudi učinila. Etak je sama proti sebi gučala: „Že obstojijo verske družbe, štere skrbijo za vse potrebčine vojskū-vajoče Matere Cerkve, a nega pa niedne, štera bi bila posvečena trpečoj Materi Cerkvi, da bi njej posvetila svoja dobra dela, svojo gorečnost za rešenje duš i svojo lūbezen do bliž-njega.“ I te prepotrebne družbe mati je postanola ona. Vnogi so njoj proti gučali, ynogo pomislekov se njej je postavlalo na pot ustanovitve, a kda njej je sv. Ivan Vianney, arski župnik povdar-jao, da je to delo od Boga, je šla brez pomisleka na delo. L. 1856. je s 14 gojenkami odpotůvala v Paris, da ž njimi začne novo kongregacijo za pomoč vernim dušam. V največšem siro-maštvi so se potegnole v sobo neke vučitelice za glasbo. Tū, nesamo da jih je igranje motilo, nego 15 jih je melo komaj 1 stolec. Poskibe le pa so si šče zraven 2 stolički. Prostor je bio tak tesen, da so podnevi poste le edno na ovo skladale. V ob-leki so bile takše sirote, da v cerkev neso mogle vse naednok, nego so si robce pošojůvale i šle ednok edne, drugoč druge. Preživlale so se z ročnim delom, štero se je slabo plačůvalo i večkrat tudi ne dobilo odjemalcov. Zato ne čūda, če njej je neki den kūharica javila: „Častita mati, nemogoče je, da bi gnes šla na trg; samo 5 centimov mam o v blagajni.“ To je komaj 10 par naših peněz so mele za 15 oseb. S smehom je prednica Smet Eugenija odgovorila: „Hvala Bogi, prišeo je čas, da se po-punoma lahko izročimo božoj previdnosti.“ To veliko zavůpanje v božo dobroto se je dobromi Bogi jako dopadnole i je začeo skrbeti za svoje zaročnice. Malo za tem se je prednica predsta-vila nadškofi Sibour-i, ki jo je pitao: „Mate hižo?“ Odgovori: „Nemamo, milostlivi nadškof“. „Ka pa te mislite napraviti“ jo pita nadškof. Junaška duša odgovori: „Bi bilo to kaj zvůnred-noga, če bi mi boža Previdnost poskrbela eno hišo, štere so itak vse hiže v Parizi. Globoko genjen je odgovoro nadškof: „Idite na delo, moje dete, vera, štera brege prestavla, tudi hiže zida.“ I tak se je tudi zgodilo. Naskori je vzela v najem eno hišo, štero je sledkar odkúpila. V njej je položila zaoblūbo, pri šteroj si je zvolila ime „Marija od bože Previdnosti.“ Pod dūhovnim vodstvom jezuitov se je dūh nove kongregacije razširjao, po-glablao v bože visine i nižine na hasek vernim dušam.

(Dale)